

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla dr. B. Szabó Ernő ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - dr. Boda Pál ügyvéd által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen közgyűlési határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2010. szeptember 6. napján kelt 23.P.20.812/2010/6. számú ítélete ellen az alperes által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 111.000 (egyszáztizenegyezer) forint első- és másodfokú együttes perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes - aki az alperes vadásztársaság tagja - 2009. szeptember 3. napján Sz belterületén utasként közlekedett, amikor egy rendőri ellenőrzés során megállapítást nyert, hogy az ülés előtt elhelyezve töltött állapotban szállította a X típusú golyós lőfegyverét a tárbán három lőszerrel, valamint az egyébként érvényes fegyvertartási engedélyét sem tartotta magánál. A K-i Rendőr-kapitányság ezért a felperest a 14801/4128-5/2009. számú határozatával 1 rb. lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés elkövetése miatt 40.000 forint pénzbírság megfizetésére kötelezte, továbbá a 2009. szeptember 11. napján kelt 261/1-2005/01/2009. számú határozatával a felperes fegyvertartási engedélyét visszavonta. Az alperes a 2010. március 27. napján megtartott

közgyűlésen megtárgyalva a felperes fenti szabálysértésének ügyét akként határozott, hogy törli a nyilvántartásból a felperes vadásztársasági tagságát.

A felperes keresete az alperes fenti közgyűlési határozata megsemmisítésére irányult. Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperes 2010. március 27. napján megtartott közgyűlésén meghozott, a felperes vadásztársasági tagságának törléséről rendelkező határozatát az ítéletével megsemmisítette és kötelezte az alperest 109.500 forint perköltség felperes javára történő megfizetésére. Ítélete indokolásában rögzítette, hogy az alperes alapszabálya szerint csak azt a tagot lehet a nyilvántartásból törölni, akinek a fegyvertartási engedélyét véglegesen visszavonták. A fegyverekről és lőszerekről szóló 253 /2004. (VIII.31.) Korm. rendelet azonban nem ismeri a lőfegyvertartási engedély végleges visszavonásának az esetét. E rendeletnek a fegyvertartási engedély visszavonásakor hatályos 3.§ (1) bekezdésének f) pontja szerint ugyanis a szabálysértési határozat jogerőre emelkedésétől számított két évig nem kaphat csak fegyvertartási engedélyt az a személy, aki ellen lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés elkövetése miatt büntetést szabtak ki. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alapszabály és a jogszabály által alkalmazott terminológia nincs összhangban egymással. Az alapszabályban alkalmazott „végleges” szónak a szavak általánosan elfogadott jelentése szerinti értelme az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az, hogy ebben az esetben oly módon kerül sor a fegyvertartási engedély visszavonására, hogy a határozat jogerőre emelkedése után az érintett személy többet soha nem kaphat új engedélyt. Ennek az értelmezésnek ugyanakkor a felperes szabálysértési ügyét érintő jogszabályi rendelkezések nem felelnek meg, ezért az alperes keresettel támadott határozata az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény 10.§ (1) bekezdésének alkalmazásával törvénysértőnek minősül.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Kifejtette, hogy a keresettel támadott határozata meghozatalának alapjául szolgáló alapszabály a véglegességet nem az elsőfokú bíróság által felfogott filozófiai értelemben határozta meg, hanem a fegyvertartási engedély visszavonásával kapcsolatos eljárás jogerejére és véglegességére utalt, azaz arra, hogy a fegyvertartás visszavonásával kapcsolatos határozat ellen rendkívüli jogorvoslat se legyen folyamatban. Ez a feltétel teljesült, az elsőfokú ítélet indokolásában hivatkozott lehetőség pedig a két év elteltét követően új fegyvertartási engedély kiadását biztosítja, nem pedig a réginek a visszaadását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítéletnek helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti döntés alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg, az azokból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság nem ért egyet.

Az 1989. évi II. törvény (Etv.) 10.§ (1) bekezdésének értelmében a felperes keresete akkor lehet alapos, ha a felperest a tagsági nyilvántartásból törölő határozat törvénysértő. A társadalmi szervezet határozata akkor törvénysértő, ha valamely jogszabályi rendelkezésébe ütközik vagy - az állandósult ítélkezési gyakorlat szerint - ha az alapszabály, vagy belső szabályzat valamely rendelkezésével ellentétes. Végül megállapítható a törvénysértés akkor is, ha a határozat az alapszabály olyan rendelkezésén alapul, amely ellentétben áll valamely jogszabállyal.

A felperes keresetével támadott közgyűlési határozat az alperes alapszabályának 7.§-a alapján törölte a felperest a tagsági nyilvántartásból. Az alapszabály e rendelkezése szerint az intéző bizottság törli a tagsági nyilvántartásból azt a tagot, akinek lőfegyvertartási engedélyét jogerősen véglegesen visszavonták. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alapszabály 9.§ 8. pontjából következően e határozat meghozatalára a közgyűlésnek is volt hatásköre.

Az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy az alperes alapszabályának 7.§-a csak a lőfegyvertartási engedély olyan módon történő visszavonása eseteire vonatkozik, ha annak eredményeként az intézkedés alá vont személy soha többet nem kaphat új engedélyt, a másodfokú bíróság nem osztja. A vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (Vtv.) 59.§-ának *b)* pontja alapján vadász az a személy lehet, aki - egyebek mellett - rendelkezik vadászlőfegyver tartási engedéllyel. Az alperes alapszabályának 2.§-a értelmében a vadásztársaságnak csak olyan személy lehet a tagja, aki a vadászat gyakorlása személyi feltételeinek megfelel. Akinek tehát lőfegyvertartási engedélye nincs, azt visszavonták, az alperes alapszabályának értelmében nem rendelkezik a tagi minőség egyik feltételével. A 253/2004. (VIII.31.) Korm. rendelet 5.§-ának *b)* pontja szerint az engedélyt haladéktalanul vissza kell vonni, ha a kiadásának valamely feltétele később megszűnik. A jogszabály csak visszavonásról rendelkezik, nem különböztet időleges és végleges visszavonás között. Az elsőfokú ítélet indokolásában hivatkozott 3.§ (1) bekezdés *f)* pontja nem az engedély visszaadásáról, hanem engedély adásáról rendelkezik. Visszavont lőfegyvertartási engedély visszaadásáról egyáltalán nem rendelkezik a jogszabály. Mindezekből következőleg minden lőfegyvertartási engedély visszavonása végleges és a szankcióként megállapított várakozási idő elteltével kiadható engedély nem a korábbinak a visszaadása, hanem új engedélynek minősül. Az alperes alapszabályának 7.§-ában írt „végleges” szónak tehát nem lehet minősítő értelmet tulajdonítani, a jogszabályi rendelkezések tükrében többletjelentést nem hordoz.

A keresettel támadott közgyűlési határozat az alperes házi szabályzatának 1/7. pontjára hivatkozik. Eszerint a közgyűlés határozata alapján vadásztársasági tag maradhat az is, aki vadászati tevékenységet önhibáján kívüli okból nem tud ellátni. Ez esetben a vadásztársaság tagjaira érvényes egyéb kötelezettségeknek eleget

kell tennie. Az alperes alapszabályának 7.§-a, valamint a házi szabályzata 1/7. pontja összevetéséből az a következtetés vonható le, hogy a tag lőfegyvertartási engedélyének visszavonása esetén az intéző bizottság (közgyűlés) mérlegelési lehetőség nélkül törölni köteles a tagot a vadásztársaság tagjainak nyilvántartásából, azonban a közgyűlés, mint az alperes legmagasabb döntéshozó fóruma, mérlegelési jogkörben hozott pozitív tartalmú határozatával mégis fenntarthatja a tagsági viszonyát annak a személynek, aki a vadászati tevékenységét önhibáján kívüli okból nem tudja ellátni. Ilyen - tagsági viszony fenntartásáról szóló - pozitív tartalmú határozat meghozatalára nem került sor. Ezt a határozatot közgyűlés mérlegelési jogkörben hozhatja meg, amelynek során kiemelten vizsgálja a tag vadászati tevékenység folytatására való képtelenségéhez vezető magatartásának a felróhatóságát. A másodfokú bíróság egyetért az alperes közgyűlésével annak megítélésében, hogy a felperes olyan okból veszítette el lőfegyvertartási engedélyét, amely neki felróható. Az engedély visszavonásának az oka az volt, hogy a felperes a fegyver tartásának szabályait durván megsértve, lakott területen azonnali használatra alkalmas töltött fegyverrel közlekedett, ezáltal fokozottan veszélyeztetve a környezetében lévők életét. A lőfegyvertartás szabályainak e súlyos megsértése nem indokolható olyan - ehhez képest jelentéktelennek minősülő - körülményekkel, amelyek a felperes zaklatott idegállapotát az állítása szerint kiváltották, nevezetesen a falopásra avagy vadorzásra vonatkozó gyanújával és gépjárműve indítókulcsának elvesztésével.

A fellebbezési ellenkérelmében a felperes hivatkozott arra is, hogy időközben vadászíj tartási engedélyt szerzett. Ennek a körülménynek a jogvita elbírálása során a másodfokú bíróság jelentőséget nem tulajdonított. A per tárgya annak vizsgálata volt, hogy a keresettel támadott határozat törvénysértőnek minősül-e avagy sem. A fentiekben kifejtettek értelmében a törvénysértés nem állapítható meg. Ezen túlmenően azonban arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a Vtv.59.§-a értelmében a vadászíj tartási engedéllyel rendelkező vadászíjjal vadászó személy nem minősül a törvény alkalmazásának körében vadásznak. A Vtv.59.§-ának d) pontja még a vadászok személyi fogalomkörébe vonta a vadászíjjal vadászó személyeket is, azonban ez a rendelkezés 2007. január 1. napja óta hatálytalan, azt hatályon kívül helyezte a 2006. évi CX. törvény 34.§-a.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította. A döntés következtében mellőzte az alperes elsőfokú perköltségben történő marasztalását és a felperest marasztalta az alperes javára első- és másodfokú perköltségben a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján. Az alperes a fellebbezésének előterjesztésével egyidejűleg 36.000 forint fellebbezési illetéket fizetett meg előzetesen. Az ezen felül megítélt ügyvédi munkadíj összegének meghatározása a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§-a (1) bekezdésének a) pontján és 3.§-ának (5) bekezdésén alapul.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú eljárásban előzőleg feleslegesen lerótt 20.000 forint illeték visszautalását. Erre tekintettel tájékoztatja a

felperest a másodfokú bíróság, hogy az erre vonatkozó kérelmét az elsőfokú bírósághoz nyújthatja be.

P é c s , 2011. április 21.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Döme Attila s.k. előadó
bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró